

Türkiye'nin Avrupa Sürecinde Medyanın Görevi

Vural Öger

Sayın Bayanlar ve Baylar, birçok kez burada medya hakkında konuşma fırsatım olmuştu. Bugün ise bu işin içeriğinin ne olduğu konusunda bir şeyler söylemek istiyorum – hem Avrupa için hem de Türkiye için (ki bu zaten benim Avrupa Parlamentosu'ndaki işimin bir parçasını oluşturuyor).

Kısa bir süre önce posta kutumda bir mektup buldum, şimdi bu mektuptan sizlere bir bölüm okumak istiyorum.

“Benim yaş grubumdan birçok insan gibi (ben 31 yaşımdayım) Almanya'da büyüdüm, Hildesheim kentinde. BOSCH firmasındaki çıraklık eğitimimden sonra Kassel Üniversitesi'nde mühendislik öğrenimi yaptım ve şimdi Stuttgart'taki DaimlerChrysler AG firmasının geliştirme bölümünde yönetici pozisyonunda çalışıyorum.

Ne istiyorum? Neredeyse her hafta sürekli olarak Türkiye hakkında olumsuz ve kısmen şüpheli haberlerle karşı karşıya kalıyoruz. Ve bunun ardından da insanlardan entegrasyon talep ediliyor...

Daha neyi entegre etmem gerekiyor? Dünyanın her yerinde benim gibi kariyerlerini ve eğitimlerini benimkine eşdeğer bir seviyede ilerleten Türk kökenli binlerce kariyer sahibi insan var."

Bunlar Almanya'da bulunan genç Türkler arasında yaygın olan oldukça tipik düşünce ve duygulardır. Gerçi onlar Alman vatandaşı oluyorlar, ama kalpleri hala Türkiye'den gelmiş olan ebeveynlerinin ve büyükanne-babalarından yanadır. Ve onlar Türkiye'nin neden böyle sık sık haksız eleştiriye maruz kaldığını anlamıyorlar ve medyada okudukları ve duyduklarının hepsine inanmıyorlar.

Türkiye'ye yapılan eleştirel saldırılara birazdan tekrar döneceğim. Ama Stuttgart'tan mektup gönderen kişinin başka soruları da vardı? İstenen entegrasyona nasıl ulaşacaktı? Umarım ona bunun cevabı kolayca verilir. Aslında o entegre olamaz, çünkü çoktan entegre olmuş bile.

Türkiye'den Almanya'ya gelmiş veya bu tür ebeveynlerin çocukları olan bütün insanların %80'inden fazlasında durum böyledir. Almanya topraklarında neredeyse 50 yıldan beri asıl Almanlar ile göçmenler ve onların çocukları arasında, ayrıca Hıristiyanlık ve İslam arasında toplumsal barış hakimdir. Almanya'da yaşayan ırklar ve dinler arasında ağırlıklı olarak üretken ve tamamen normal bir ortakyaşam bulunmaktadır. Ama bu durum yine de belirli insanların hatalı olarak bunun aksini iddia etmelerini önleyememektedir.

Entegrasyon süreci de henüz kapanmamıştır ve sadece göçmenler değil bütün toplum bu konuda bazı şeyler yapmak zorundadır. Ama Stuttgart'tan bize mektup gönderen kişi kesinlikle kendisine serzenişte bulunularak entegre olmak zorunda olduğunun söylenmesine izin vermemelidir. Entegrasyon talebi, ayrımcılıkla neticelenmemelidir.

Açıkça söylemek gerekirse, bana "artık lütfen entegre olun" denmesini istemem.

Bunun dışında bugün bu konuda, bugüne kadar demokrasimize entegre olmamış bir sürü Almanın adını rahatlıkla verebilirim.

Fakat en iyisi biz konumuz olan Türkiye'ye geri dönelim.

Almanya'da masalların çoğu "Bir zamanlar ..." cümlesiyle başlar. Ben de şimdi sizlere Türkiye hakkında bir masal anlatacağım.

Bir zamanlar Boğaz'da hasta bir adam varmış. Onun ailesi olan büyük ve güçlü Osmanlı İmparatorluğu yıkılıp dağıldıktan sonra, bu adamın durumu gerçekten oldukça kötüleşir. Hasta adam birçok fakr-u zarurete katlanmak zorunda kalır ve akrabası olarak gördüğü Avrupa ülkeleri çoğu kez ona destek olmak yerine köstek olurlar. Hatta komşularının bazıları o adamın ülkesinin bir kısmını sahiplenmeye kalkarlar. Türkiye bahse değer bir sanayiye sahip değildi, yani parası yoktu ve hiç para kazanmıyordu. Ülkenin eğitim sistemi çok başarılı değildi ve her yerde ümitsizlik yayılıyordu. Ve kimse Türk olduğundan gurur duymuyordu, çünkü kimse ülkenin sonunun ne olacağını bilmiyordu. Boğaz'ın hasta adamı sonun başlangıcına gelmişti.

Bugün Türkiye'ye geldiğimde ise Alman spor arabaları kullanan, en yeni İtalyan modasına göre giyinmiş ve ebeveynlerinin ve büyükanne-

babalarının rüyalarında bile görmeye cesaret edemedikleri kadar ma-aş alan gençleri görüyorum. Elbette bütün Türk gençleri bu imkanlara sahip değil. Ama bunların çok azı gerçekten spor arabasına sahip olabilse de birçoğu belirgin bir şekilde diğer Avrupa ülkelerinin refah seviyesine yaklaşmaktadır. Ama Türkiye'de ekonomi, ticaret ve sanayi patlaması yaşanmaktadır ve şimdi hiç kimse artık Boğaz'ın o hasta adamından bahsetmiyor. Bu şekilde gelişmek için Türkiye uzun bir yol kat etti. Bu yol hakkında birkaç söz söylemek istiyorum.

İyi veya kötü, Türkiye bir çok insanın zannettiğinin tersine daha uzun süreden beri Avrupa ile bağları bulunmaktadır. Bunu daha açıkça göz önüne getirmek için hemen Türkiye tarihine geri dönelim. Osmanlı İmparatorluğu'nun Hıristiyan Batı ile büyük savaşlar yaptığı döneme geri gidelim! İstanbul 1453 yılında fethedildi, ama bundan çok önce – Türkler henüz ortada yokken – Karl Martell 732 yılında Tours ve Poitiers yakınlarında Sarazenleri geri püskürtmüştür. Bugün Almanya Federal Cumhuriyeti Stoibercileri tarafından Ankara'daki Türk hükümetine karşı halen sürdürülen çatışmanın başlangıcı bu şekilde başlatmış oldu, Allah'tan ki bu mücadele muharebe meydanında gerçekleştirilmemektedir.

Yani Osmanlılar ancak yüzyıllar sonra Avrupa'da görülmeye başladılar ve kısa sürede neredeyse bütün Balkanları fethettiler. Oradaki hükümlerliklerini bugünkü Kosova'da Amsel Meydanı'ndaki muharebe ile perçinlediler. Böylece Avrupa'nın bir parçasını almış oldular ve birçok Avrupalının korkulan rakibi haline geldiler.

Daha sonra 29 Mayıs 1453'e gelindi. Sekiz haftalık şiddetli kuşatmanın ardından Bizans İmparatorluğu'nun başkenti olan Konstantinopol düştü. Sultan II. Mehmed bu kenti Osmanlı İmparatorluğu'na başkent

yaptı. Böylece Doğu Roma çökmüş oldu. Bazı tarihçiler, Doğu Roma'nın bu yenilgisini, Ortaçağ'ın sonu olarak görmektedir.

Her halükarda Türkler daha o tarihlerde Avrupa tarihine girmiş ve Avrupa tarihinin bir parçası olmuşlardı. Şimdi ise – eğer Avrupa parlamentoları ve medyalarındaki bazı Türkiye aleyhtarlarına kulak asılacak olursa – bu mücadelenin son olumsuz adımını atmak ve Avrupa Birliği'nin bir parçası olmak üzeredirler. Ayrıca belirtiyim ki ben de Brüksel ve Strasburg'da bunun için çalışıyorum. Türkiye aleyhtarlarının nasıl sürekli benimle sürtüşüklerini kolayca göz önüne getirebilirsiniz.

Ama bazı insanlar tarih anlayışlarını hâlâ Ortaçağ düşüncelerinden almaktadır. Her iki ülkenin medyasına düşen önemli görev de buradadır. Bazı Avrupalıların bugünkü Türkleri, kılıç sallayan Osmanlılardan farklı görememeleri, kesinlikle onların eğitimi ve zeki olduklarının delili değildir.

Ama korkmaya gerek yok, AB'ye üyelik müzakereleri başladı ve Türkiye Cumhuriyeti'nin, Avrupa uluslar ailesine katılacağından şüphem yok. Türkiye bunun için bazı şeyler daha yapmak zorunda, ama bunu başaracak. Böylece Türk ulusunun ve de Avrupa'nın tarihinde yeni bir sayfa açılacak. Bu ise gerçekten tarihin harikulade bir ironisi olacaktır! Bir zamanların korkunç düşmanı, güçlü ve Avrupa'ya faydalı bir dost olacak – tabii ki bunu şimdi söylemek biraz erken, ama bu gelişmeyi yaşayıp göreceğiz.

Toprakları üzerinde 42 değişik ulusun yaşamış olduğu Osmanlı İmparatorluğu, 19. yy'ın sonlarına doğru gücünü kaybetti. Sırplar önce bir bağımsız yönetim elde etti, sonra da bağımsızlıklarını kazandılar. Bos-

na Hersek de aynı şekilde. Fransa, Tunus'u işgal etti, İngilizler Mısır'a girdi.

Birinci Dünya Savaşı'na az bir süre kala Osmanlı İmparatorluğu, Doğu Trakya hariç, Avrupa kıtasındaki bütün topraklarını kaybetmişti. Türkler savaşta Almanya ve Avusturya tarafında çarpıştılar. 1918'de bir ateşkes imzalanmasıyla Türkler bu savaşı kaybetti ve Mustafa Kemal Türkiye'nin savunmasını başlatmış olmasaydı, Türkler galip devletler ve de komşusu Yunanistan tarafından sürekli bir önemsizliğe itilmiş olacaktı. Türkiye'nin 1919 yılındaki politikacıları kızarak ve eleştirerek Avrupa'ya karşı bir duruş için birçok nedenleri olabilirdi. Fakat Kemal Paşa, yani Atatürk, reformlarıyla tamamen farklı bir yol izledi.

O, yüzünü Avrupa'ya doğru çevirdi.

Bu, çok önemlidir ve bunu bazen ülkemizin insanlarına da açıkça söylemek zorundayım. Onun burada tek tek saymama gerek olmayan bütün reformları, Batı'ya doğru bir yönelişi ortaya koyuyordu.

Atatürk, kafasında nasıl bir Türkiye modeli olduğunu daha 1923'te devleti kurarken belirtmişti. 25 yıl geçmeden Türkiye, Avrupa Konseyi'ndeki ilk üyelere biri oldu. 1950'de ise Robert Schuman'ın zamanı gelmişti.

9 Mayıs 1950 tarihinde Avrupa Birliği'nin fikri temeli sayılan meşhur Schuman Beyannamesi yayınlandı. "Yaratıcı çabalar olmadan, dünya barışı korunamaz" diyordu Schuman ve şöyle devam ediyordu: "Fransız hükümeti, Fransız-Alman kömür ve çelik üretiminin tamamını müşterek bir kurumun, yani diğer Avrupa ülkelerinin katılımına açık olan bir organizasyonun emrine vermeyi öneriyor."

Schuman'ın amacı halkların barışı olmasına rağmen, yine de planı için anlaşılır ve pratik bir platform hazırlamak için yeterince gerçekçiydi. İşte bunun için Avrupa'daki kömür ve çelik sanayinin sıkı bir işbirliği yapmasını öneriyordu.

Bu tarihi kesit noktasında Türkiye de onlara katıldı. Bunu unutmamamız gerekir, bazı yorumlar bu konuda çok kısa ömürlü olsa da.

1957'de Avrupa Ekonomik topluluğu AET kuruldu ve bundan iki yıl sonra Türkiye bu topluluğa ortak üye olmak için müracaatını yaptı. Türkiye ile AET arasındaki ortaklık anlaşması 1963'te imzalandı. Bu ortaklık anlaşması, devletler hukuku bakımından bağlayıcı bir sözleşmedir. Şimdi hemen bu tespitin neden önemli olduğunu anlatacağım.

Yani kelimesi kelimesine söyleyecek olursak bu anlaşmada Türkiye'ye "üyelik imkanı" sözü verilmiştir. Ve AET'nun "sonradan Türkiye'nin topluluğa üyeliğini kolaylaştıracağı" da açıkça belirtilmiştir. Öyleyse şimdi Avrupa Ekonomik Topluluğu'na gelelim... Hatta bu anlaşmada ve anlaşma metninde Almanya'nın o zamanki başbakanı Hristiyan demokrat Konrad Adenauer de vardı. Yine AB komisyon başkanı, yani Walter Hallstein de aynı şekilde CDU'dandı. Angela Merkel yönetimindeki CDU'nun bugün söylediklerine bakıldığında, bugünle kıyaslanınca o tarihlerde ilginç cümleler sarf ediliyordu. Hallenstein şöyle diyordu:

"Bizler bugün büyük siyasi önem taşıyan bir olaya şahit oluyoruz. Türkiye Avrupa'ya aittir. Bu olayın en derin manası budur. Bu olay, düşünülebilecek güncel biçimiyle, birkaç yüzyıl geçerliliğe sahip coğrafik bir ifadenin veya tarihi bir tespitin kısaltılmış ifadesinin ötesinde bir hakikatin teyididir. "Türkiye Avrupa'ya aittir".

Konu bundan daha açık ve seçik ifade edilemezdi. Orada “Türkiye Avrupa’ya aittir” deniliyor... Bugün Almanya’nın bazı seçkin Hıristiyan demokratlarının büyük Başbakanları Adenauer’in mirasına alçakça ihanet ettiklerini söylemek veya söyleyebilmek kimseyi şaşırtmamalıdır. Lütfen şunu unutmayalım. Türkler 57 yıldan beri ülkelerinin Avrupa’nın bir parçası olacağına inanmak ve hatta bunun için çalışmak zorunda kalmışlardır. Artık sürekli yeni bir Türkiye tartışması başlatan insanların utanmaları gerektiği zaman gelmiştir.

En yeni siyasi gelişme hepimizce bilinmektedir. 1993 Kopenhag Zirvesi’nde bütün aday ülkeler için üyelik kriterleri belirlendi, yani bazen düşünüldüğü gibi asla sadece Türkiye için geçerli değil. 1996’da Türkiye gümrük birliğine katıldı. 1997’de Lüksemburg Zirvesi’nde on yeni üyenin birliğe alınması kararlaştırıldı, Türkiye bunların arasında yoktu. Fakat “Türkiye bir Avrupa perspektifine sahiptir ve bu nedenle esasen ileriki tarihlerde üyelik dışında bırakılması mümkün değildir” diyen Alman Başbakanı Helmut Kohl tarafından yatıştırıldı. Türkiye, Avrupa Birliği’ne tam üye olma konusunda gerçek bir şansa sahiptir. Ama Kohl’ün parti arkadaşlarının ve partideki bütün haleflerinin direnmesine rağmen üyelik müzakerelerinin başlaması 17 Kasım 2005 tarihinde Brüksel’de kararlaştırıldı.

Bunun bile tek başına hem Avrupa hem de Türkiye için çok önemli gün olduğunu iddia ediyorum.

Burada Robert Schuman’ı tekrar hatırlamak gerek. O, şöyle demişti:

“Avrupa öyle bir çırpıda ve basit bir özetle oluşturulamaz. Avrupa, önce eylem dayanışması ortaya çıkaracak somut gerçeklerle doğacaktır.”

Bu cümleyi günümüz Türkiye'sine uygulamamız gerekir. Çünkü bazen Türkiye'de belli bir sabırsızlık seziyorum.

AB'ye alınma prosedürü, daha başından itibaren zorlu ve karmaşık bir süreçti ve Türkiye gerçeği konusunda birçok kritik soruyu da beraberrinde getiriyordu. Bazı kimseler bu soruları saldırgan, hatta rencide edici olarak algılıyordu.

Şurada bir ayırım yapmak gerekir. Bir taraftan Türkiye'yi Avrupa dışındatutmak için iftiraya kadar giden Türkiye aleyhtarları var. Buna sertlikle cevap verilmeli ve Ankara hükümeti de bunu yaptı. Üyelik müzakereleri devam ettiği müddetçe, hatta Türkiye AB üyesi olduktan sonra bile bu suçlamaların sonu gelmeyecek. Bu tür bir eleştiri, dar görüşlü bir eleştiri olup önyargı ve klişelerle doludur. Bu eleştirinin amacı, eleştiren kişileri gerçek, üstün Avrupa politikacıları olarak lanse etmektir. Bu eleştiri, sürekli bir seçim kampanyası yürütür, iftira üzerinden güç kazanmak ister. Bunu yasaklamak mümkün değil, ama bunu fark etmek ve bununla mücadele etmek mümkündür. Medya da bu tür eleştiriye biraz olsun daha eleştirel olarak değerlendirmelidir.

Kritik soruların başka bir türü de var. Bu sorular, en azından Türkiye'nin birliğe alınmasının karara bağlandığı an gelinceye kadar da susmayacak. Ama böyle sorular sormak o kişilerin görevi. Onlar, Polonya veya Macaristan'ın, Romanya ve Bulgaristan'ın üyeliklerinde de böyle sorular sordular ve Türkiye'nin üyeliğinde de soracaklar.

Türk hükümeti kendini bu sorgulama sürecine bilinçli olarak maruz bıraktı.

Aslında bundan başka bir yol da yok. Topluluğun üyesi olmak isteyen,

topluluğun bütün sorularına açık olmalı. Söz konusu olan Türkiye'yi yermek ve incitmek değildir. Söz konusu olan, topluluğa alınma kriterlerinin düzenli şekilde nasıl yerine getirileceğinin bulunmak zorunda olduğudur. Şimdi Türklerin birçoğunun bu tür bir eleştiriye alışık olmadığı bellidir. Reformlar ülkede öyle yoğun ve öyle hızlı gerçekleşti ki, birçok vatandaş bugüne kadar neyin gerçekten değiştiğini anlamadı bile. Artık bundan sonra daha önce hiç tanımadığımız eşdeğer devletler arasında bulunulduğu fikrine alışmak lazım, unutmamak gerekir ki artık iki düzineden fazla üye devlet bulunmaktadır!

Ama burada Türkiye'nin de aynı haklara sahip olduğu ve aynı kriterleri ve kuralları esas alarak diğer üyelerin görüşlerini alabileceği tespiti önemlidir. Öyleyse süreç, yukarıdan aşağıya doğru işleyen bir süreç değildir. Demokrasi üretmek için başlatılmış demokratik bir süreç değildir. Ve sabırsızlığa yer yok. Bütün Avrupa oluşumu, tarihi olağanüstü bir durumdur ve bunun için zaman gerek. Bunun için Robert Schuman'ın "Avrupa bir çırpıda oluşturulmaz..." şeklindeki sözüne yukarıda yer verdim.

Ama Schuman ve döneminin politikacıları büyük Avrupa düşüncesiyle yanıp tutuşuyorlardı ve bu yolda engeller gördüklerinde de en küçük bir korku duymuyorlardı. Meşhur Schuman Beyannamesi'ni yazan Fransız Jean Monnet o tarihte şöyle düşünüyordu: "Bizler devletlerden oluşan bir koalisyon kurmuyoruz. Bizler insanları birleştiriyoruz." Avrupa Parlamentosu'ndaki işimde, bazen çoğunluk olmasa bile birçok insanın Avrupa politikasının nasıl doğduğunu anlamadıklarını tespit edebiliyorum.

Avrupa vatandaşları İspanya'nın güneyinde, Finlandiya'nın kuzeyinde, birbirinden binlerce kilometre uzakta oturuyor ve Brüksel ve Stras-

burg'da düşünölen ve kararlaştırılan konuları tam olarak takip etme imkanları yoktur. Ayrıca oradan onlara ulaşanların dili katı ve bürokratik bir dildir. Öyleyse kanunlar nasıl ortaya çıkıyor? Bu konuda bazı küçük mü yoksa bazı büyük ölkeler mi fikirlerini kabul ettirdi? Yeni kanun gerçekten bütün üyelere yararlı mı? Birçokları için Avrupa soyut ve anlaşılmaz kalmaktadır. Ve çoğu eğitim sistemleri de öğrencileri Avrupa için yetiştirmiyor.

Çoğu medya da öyle.

Avrupa Birliği, yakında 50 yaşına giriyor ve yine de kendisinden yaygın şekilde şüphe ediliyor.

Yer yer ve özellikle de yeni üye ölkelerde 'şimdi biz de Avrupa'nın bir parçasıyız' coşkusu dalgalanıyordu. Ama pratik sonuçlar bekleniyorsa veya ancak güçlükle fark ediliyorsa, coşkuyu bir düşünce için muhafaza etmek kolay değildir. Öyleyse refah artınca yeni Avrupa en önce vatandaşın midesinde göze çarpar.

Bu şüphesiz böyle olacak, çünkü 500 milyon insana hitap eden dünyanın en büyük iç pazarından bahsediyoruz. Bu Avrupa pazarı, bir tür ortak sanayi ve ticaret politikası güttükleri için ve aynı zamanda – ki bu önemli bir unsurdur – küreselleşme dönemindeki diğer pazarların uluslar arası rekabeti çerçevesinde bu pazarda payı olanlara korkunç avantajlar getirmektedir.

Öyleyse şimdi bu tür bilgileri anlaşılır şekilde ortaya koymak ve halk arasında, aynı zamanda ismen ve cismen Avrupa'ya dahil olacağı güne hazır olması için Türk halkı arasında da yaymak gerekiyor.

Burada medyaya nasıl bir görev düřtüęünü özellikle anlatmama gerek

yok.

Birleşmiş bir Avrupa yaratıyoruz. Ama bunun için Avrupalıları da birleştirmek zorundayız. Burada ulus devletlerin sonundan bahsediyorum.

Tarihsel bakımdan ulus devletçiliği uygulamak ve sağlıklı ve gururlu bir milli duygu geliştirmek faydalıydı. Ama şimdi uluslarüstü düşünmek ve hareket etmek yararlıdır. İkinci Dünya Savaşı ve doğurduğu sonuçlardan bizzat acı çekmiş birisinin, Avrupa'nın bu yeni şeklinin imkanını daha kolay kavrayabilir. Bir diktatörlük altında yaşamak zorunda kalmış birisinin – ki bir dizi üye ülkede kısa süre öncesine kadar durum böyleydi – birleşmiş Avrupa'yı ve böylece barış, özgürlük ve refah gibi Avrupa'nın büyük ve herkesi bağlayan niteliklerini kabul etmekle de bir sorunu olmaz.

Bu niteliklerin hafife alınmamasını ve bunun yanında pazarın avantajlarının ön planda görülmesini rica ediyorum. Elbette birlik, bir ekonomik işbirliği biçimidir. Fakat ekonomi, müşterek değerler etrafında birleşmiş Avrupalıların siyasi amaçlarını gölgede bırakmamalıdır. Avrupa sadece basit bir pazar yeri değildir. Schuman'dan başlayıp bütün önemli Avrupalı politikacılarına kadar izlenilen çizgi her şeyden önce demokrasi ve insanlıktır. Diğer bir ifadeyle birleşmiş Avrupa aynı zamanda ahlaki bir projedir. Serbest pazar ekonomisi de sadece, ama sadece bunu esas almaktadır.

Güncel durumdan bahsetmek için bütün bu girişim için bir anayasaya ihtiyacımız var. Bu anayasada Avrupa'yı oluşturan bütün unsurlar – özgürlük, eşitlik, hukuk devleti olma, insan onuru, insan hakları, demokrasi – tespit edilmiştir. Bu değerler, Danimarkalıları İtalyanlarla,

Türkleri Almanlarla, bütün ulusları birbirine bağlayacaktır.

Avrupa devletleri arasındaki sınırları kaldırmak yeterli değildir. Belki de siyasetteki gelişme, insanın istemediği gibi olduğunda yeni sınırlar belirlemek insanın yapısında vardır. Korku, yeni bir milliyetçiliğin, bununla birlikte de komşular, etnik gruplar ve diğer dinler hakkında çekişmeler ve klişelerin yayılmasıyla ortaya çıkar. Bu durumda kendine ait ve kendi imalatı olan Demir Perde aşağı indirilir, Yeni'nin görünüş biçimlerine Eski'nin metotları uygulanır.

İyi bir politikanın, öyle kısa sürede bütün vatandaşları iyi birer vatandaş yapması mümkün değildir. Gerekli gelişme için zamana ve sabra ihtiyacımız var. Yeni anayasada, Avrupa'nın bu çeşitliliği içinde birleşmiş olduğu söylenmektedir. Lütfen şu cümleyi Türkiye'de uygulayınız: Türkiye de çeşitliliği içinde, birliğini sağlayarak eleştirinin üstesinden daha iyi gelebilmelidir.

Ama burada Avrupa düşüncesinin, Türkiye'ye sadece dışarıdan gelen bir düşünceymiş gibi bir izlenim uyandırmak istemiyorum. Atatürk'ün hemen Cumhuriyetin başlarında Avrupa'ya yöneldiğini bu nedenle vurguladım. Fakat Atatürk o zamanlar Avrupa'nın nasıl gelişeceğini bilemezdi. Aslında bunu Avrupa kendisi de bilmiyor ve önce yeni bir korkunç savaşın içine düşüyordu. Her halükarda Türkiye'nin Avrupa düşüncesi yeni değildir ve Ankara'daki hükümet politikalarının kafalarında oluşmamıştır, aksine geniş bir zeminde, Türk halkı arasında, akademik çevrelerde, sanatçılar arasında ve özellikle de ekonomiye yön veren kafalarda uzun süreden beri gelişmiştir.

Bunun neticesinde Avrupa iki tarafa da etki etmektedir. Gerçi Türkiye daha Cumhuriyetin kuruluşunda ve Atatürk'ün çizdiği perspektifler

sayesinde “modern bir devlet” olmuştur, ama bu devlet de bugünkü şeklini almak için gelişmek zorundaydı. Türkiye, Ön Asya'nın sanayisi en güçlü ve ekonomisi en modern ülkesi haline gelmiştir. Bu tespitte esas alınan değerler, özellikle enflasyonun %10'un altına düşmüş olması ve ekonomik büyümenin sürekli %5'in üzerinde seyretmesidir. Türk girişimciliğinin ruhu Avrupalılaştır.

Bütün bunlar hem Avrupa'da hem de Almanya'da kabul görmektedir. Bundan dolayıdır ki Alman Toptan Satış ve Dış Ticaret Birliği (Bundesverband des Deutschen Groß-und Außenhandels) altını önemle çizmek istediğim şu tespiti yapmıştır:

“Avrupa, ABD ve Asya arasındaki pazar, sermaye ve iş rekabeti 21. yy'da yoğun şekilde artacak. Küreselleşme çerçevesinde Avrupa üzerindeki baskı, disipline edici önemli etkileri olacak ve dağılmaya götürmek yerine daha ziyade birliğe hizmet edecek. Ülkenin büyüklüğü ve konumu sayesinde Türkiye burada demografik faktör yanında siyasi ve ekonomik konumu bakımından da avantajlar sunmaktadır. Türkiye'nin, Orta Asya'nın Türkçe konuşan ülkeleri üzerindeki nüfuzunu küçümsemek gerek. Avrupa, Türkiye'nin üyeliğinden, bu üyeliğe şüpheyle bakan ve buna karşı uyarıların bugün sandıklarından daha fazla kazanç sağlayacaktır.”

Avrupa, biz Avrupalıların sahip olmak istediği ve sizin ve benim daha sonra bundan hareketle ortaya koyduğumuz şeydir. Ben, bu konuda medyadan işbirliği rica ediyorum. Sınırlar, uzun vadede sadece kafalarımızda mevcuttur. İnsan sınırlara istediğini yapar.

Aksi takdirde Taş Devri insanı ebediyen mağarasından çıkmazdı.